

Chalan v sukni

David Walliams

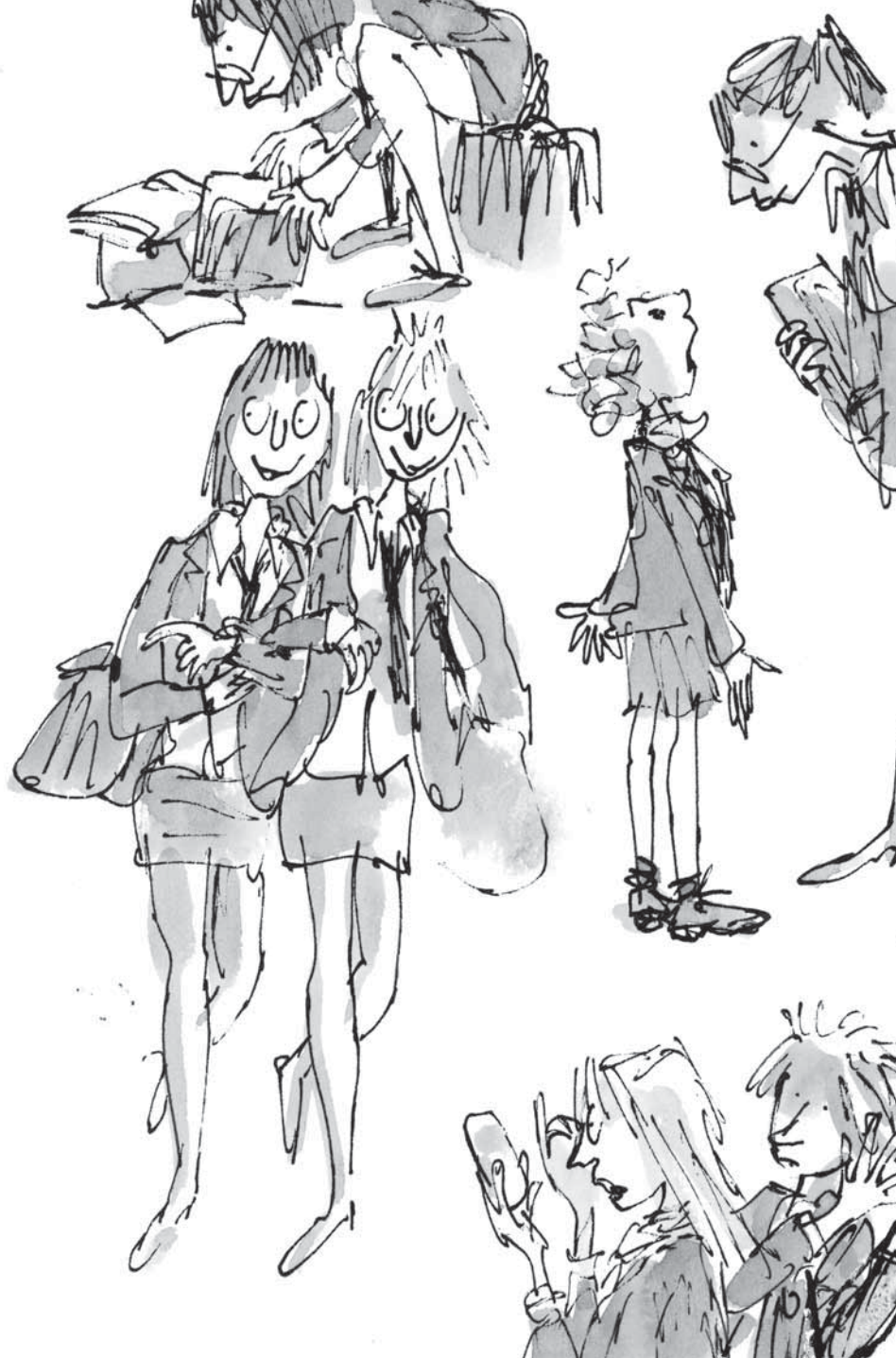
Ilustroval
Quentin
Blake

Chalan v sukni

David Walliams

Chalan v sukni

Ilustroval Quentin Blake

slovar

Text © David Walliams 2008
Illustrations © Quentin Blake 2008
Translation © Michaela Hajduková 2012
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2012

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat
ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými,
alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve
prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému
a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-556-0411-4

Eddiemu!

za radosť, ktorú nám všetkým rozdávaš.

1

Neobjímať sa

Denis bol iný.

Keď sa pozeral do zrkadla, videl obyčajného dvanásťročného chlapca. Ale cítil sa inak. Hoci bol jeho život možno veľmi nudný, myšlienky mal farebné, poetické.

Príbeh, ktorý vám rozpoviem, sa začína práve tu. U Denisa. V celkom obyčajnom dome na obyčajnej ulici v obyčajnom meste. Dom je skoro taký istý ako iné domy na ulici. Niektoré majú okná s dvojitém sklom, iné nie. Niektoré majú štrkovú príjazdovú cestu,

iné kamennú. Jedni susedia majú v garáži Opel Vectru, iní zas Opel Astru. Tieto drobné rozdiely len poukazujú na to, aké je to tam všetko rovnaké.

Bolo to také obyčajné, že sa jednoducho muselo stať niečo zvláštne.

Denis býval s ocom, ktorý mal, samozrejme, svoje meno, ale Denis ho volal oco, a preto ho tak budem nazývať aj ja, a so starším bratom Johnom, ktorý mal štrnásť rokov. Denisovi dosť prekážalo, že jeho brat bude vždy o dva roky starší, väčší a silnejší.

Mama od nich pred niekoľkými rokmi odišla. Keď ešte bývala s nimi, Denis sa dosť často vykradol zo svojej izby, sadol si na schody a počúval, ako na seba oco a mama kričia. Až jedného dňa hádky utíchli.

Odišla.

A oco Johnovi a Denisovi zakázal mamu čí len spomenúť. Onedlho po jej odchode prešiel celý dom, pozbieral všetky jej fotografie a hodil ich do ohňa.

Ale Denisovi sa podarilo jednu fotografiu zachrániť.

Jedinká fotografia, ktorá sa vyhla plameňom, najskôr tancovala v horúčave nad ohňom, potom sa vznášala v dyme a nakoniec pristála na živom plote.

Keď sa začalo stmievať, Denis aj s fotografiou vyklízol von. Čierne obhorené okraje Denisa najskôr zarmútili, ale keď sa na fotku lepšie pozrel na svetle, zistil, že obrázok nie je poškodený.

Bola to pekná fotka – malí John a Denis na pláži s mamou. Mama v žltých kvietkovaných šatách. Denisovi sa tie šaty veľmi páčili – boli farebné, pestré a látka bola na dotyk príjemná. Keď si ich mama obliekla, znamenalo to príchod leta.

Keď mama odišla, ešte bolo teplo, ale skutočné leto už do domu nikdy nezavítalo.

Denis a jeho brat mali na fotke oblečené plavky a v ruke držali vanilkovú zmrzlinu – tú mali aj okolo vysmiatej úst. Denis nosil fotku vo vrecku a každý deň si ju potajomky obzeral. Mama na nej aj napriek rozpačitému úsmevu

vyzerala prenádherne. Denis raz na ňu civel štyri hodiny a uvažoval, na čo asi mama pri fotení myslela.

Oco nebol po maminom odchode veľmi zhovorčivý, a ak aj niečo povedal, väčšinou len kričal. A tak Denis v kuse pozeral telku. Najmä svoju obľúbenú šou – volala sa *Trisha*. V jednom diele rozprávali ľudia, ktorí mali depresie, a napadlo mu, či to nie je aj ocov prípad. Denis mal tú šou strašne rád. Dávali ju cez deň a bola to vlastne tolkšou – ľudia v nej mohli hovoriť o svojich problémoch alebo nadávať na svojich príbuzných. Všetky rozhovory moderovala napohľad veľmi príjemná, zato dosť kritická žena, ktorá sa volala jednoducho... Trisha.

Denis si istý čas myslel, že život bez mamy bude vzrušujúci. Že nebude musieť skoro

ráno vstávať, bude sa môcť stravovať v meká-
či a pozeráť dospelácke komédie. Po niekoľ-
kých týždňoch, mesiacoch, ba dokonca až
rokoch si uvedomil, že to vôbec nie je vzru-
šujúce.

Bolo to iba smutné.

Denis a John sa mali radi iba preto, lebo bo-
li bratia. John dosť často vystavoval bratskú lás-
ku skúškam, ktoré on považoval za vtipné. Sa-
dol si napríklad Denisovi na tvár a prdol si.
Keby sa v prdení dalo súťažiť na olympiáde
(vraj sa to nedá, a to je teda rozhodne veľká
škoda), určite by vyhral nejednu zlatú medailu
a možno by ho aj kráľovná povýšila do rytier-
skeho stavu.

Zrejme ti napadlo, milý čitateľ, že mamin
odchod chlapcov zblížil.

Bohužiaľ, skôr ich to vzdialilo.

V Johnovi na rozdiel od Denisa vrela zlosť a zhodol sa s ocom, že bude lepšie, keď sa už o mame nebudú baviť.

Pravidlá ich domácnosti boli:

Nehovoriť o mame.

Neplakať.

A – čo bolo najhoršie – neobjímať sa!

Denis bol na rozdiel od nich dvoch veľmi smutný. Občas mu mama chýbala až tak, že v noci plakal do vankúša. Snažil sa byť čo najtichšie, lebo mali s Johnom spoločnú izbu a nechcel, aby ho brat počul.

Raz v noci sa však na Denisove vzlyky zobudil.

„Denis? Denis? Prečo plačeš?“ vypytoval sa zvedavo z postele.

„Neviem... ja len... no... Chcel by som, aby tu bola mama, a tak,“ odpovedal Denis.

„Neplač. Odišla a už sa nevráti.“

„To nemôžeš vedieť...“

„Už nepríde, Denis. A teraz prestaň revať.
Plačú len baby.“

Ale Denis plakať neprestal. Jednoducho ne-
vládal. Bolesť sa mu v tele rozlievala ako more,

pohltila ho a takmer sa utopil v slzách. Nechcel však brata nahnevať, a tak plakal čo najtichšie.

Pýtate sa, prečo bol Denis iný? Veď býval v obyčajnom dome na obyčajnej ulici v obyčajnom meste.

Ešte vám to neprezradím, ale možno vám trochu pomôže názov tejto knižky.